

EN SAGA UR LIVET.

Hon var av fin familj och bodde på en fin gata. Alla var vänliga mot henne, överallt mötte hon kärlek, i blickar, i ord, i allt. Men inom henne fanns dock alltid en längtan, en längtan bort från allt detta förfinade, som omgav henne som en mur, som hindrade henne att se och känna det verkliga livet. Så mötte hon en dag på en promenad i Stadsparken honom. Han var ganska gänglig och mager, men vilka ögon Hon hade aldrig sett något så underbart förut. Det låg en oändlig längtan i dem. Deras ögon möttes, och de förstod, att deras öde var beseglat. De visste dock båda, att oöverstigliga hinder skulle resas mellan dem. Hon stod ju skyhögt över honom. Deras familjer umgicks aldrig. Han bodde på den fattigaste gatan i stan, in på gården. Nätterna måste han tillbringa i källaren bland en mängd illaluktande saker, Hans bädd var högst miserabel: ett slitet täcke, en trasig flit på en gammal skraltig tälsäng. Vid ena ändan låg några trasiga ytterkläder. På dagarna brukade han ströva omkring i stan. Ofta kastade man glåpord efter honom... Maten han fick var nätt opp så tilltagen, att han undgick att svälta ihjäl. Stundom fick han av grannarna en bit mat, som han tack vare att hungern var större än stoltheten höll tillgodo med.

Underliga var de tankar, som for genom hans hjärna den kvällen, samma dag han mött Henne. Längre låg han vaken på sin torftiga bädd. Så småningom somnade han, men hans tankar formade sig nu i drömmar. Han drömde, att hon hade flyttat till honom, till hans fattiga och usla hem, att hon delade hans mat och hans bädd. Men det underliga var, att det som förut knappt räckt åt honom, nu blev till överflöd, när de var två. Hans förut kala hem hade blivit till ett förtrollande ljus och varmt litet sagoslott förstod, att denna förvandling endast kunnat ske tack vare Kärleken.

Om morgonen vaknade han med nytt livsmod. Han beslöt, att se så glatt och ljus på tillvaron som möjligt. Han gick eller snarare sprang vid samma tid som dagen förut till Stadsparken. Men han skämdes för sitt tarvliga yttre. Han vågade inte visa sig för henne, men han iakttog henne från ett busksnår.

O Gud, så vacker hon var: Så graciös Hennes hår föll lockigt och böljande ned över halsen och fram i pannan. Han tänkte med beklämning på sina spikraka hårtestar. Men det underbaraste var hennes ögon, bruna och varma, och med oändligt djup. O, den som nära fick blicka in i dem Han råkade göra en oförsiktig rörelse som hon märkte, och för andra gången möttes deras ögon. Hon såg den obegripligt vemodiga b hon fylldes av samma känsla som i går. Helst skulle hon ha velat rusa bort till honom, ta honom om halsen och smeka honom och tissla ömma ord i hans öra. Men hon insåg omedelbart, att det skulle vara omöjligt just nu. Hon var bevakad av skarpa ögon. Men hon måste träffa honom snart. Hon gav honom en blick skulle betyda: vi ses i morgon

En stund stod han kvar och såg efter henne. Flera gånger vände hon sig om. När hon var utom synhåll, begav han sig i väg hem. Han kände sig så lycklig, som han inte känt sig på länge. Han gömde undan några bitar av den mat han fick för att ge det åt henne, för han förstod, att hon skulle bli hans...

Tidigare än vanligt skyndade han nästa dag till Stadsparken Längre hade han ej väntat, förrän hon kom var ensam. En vild glädje bemäktigade sig honom. Han blev glad och yster. Båda var uppslupna och lekte tafatt på gångarna och bland buskarna. När det började skymma, och hungern begynte göra sig påmind, tog han mod till sig och föreslog henne, att hon skulle gå med honom hem. Hemkomna tog han fram de godbitar han gömt sen gårdagen, och dem delade de nu. Visserligen var det inte så fint som hon var van vid, men hon tyckte sig aldrig

ha ätit något underbarare. Efter måltiden hoppade de upp i sängen och kröp där. Tänk, hans dröm hade gått i uppfyllelse.

Ganska sent på kvällen smög hon sig iväg från honom, Han ville inte följa henne hem, för att ej utsätta henne för onödiga trakasserier. Då hon kom hem, var porten stängd. Hon hade ingen nyckel. Vad skulle hon göra? Hon började frysa. Hon begynte sakta banka på dörren. Portvakten kände henne, och han öppnade och bannade. Och han som annars var så vänlig mot henne,

– Var har du varit? frågade han barskt. Men det får du väl klara av, när du kommer in till de dina.

Vad som hände, när hon kom in i sitt hem, de hårda blickar, ord och misstänksamma frågor, som surrade i luften, vill vi förbigå. Vare nog sagt, att hon med rubb och stubb ögonblickligen åkte i badkaret.

Men allt kunde ej tvättas bort. Kärleken till honom kunde de inte ta ifrån henne. Det fyllde henne med en hemlig glädje, som gjorde, att hon kunde uthärda alla elaka insinuationer. Hon var ju bestämd åt en annan, det visste hon mycket väl, en som var av samma fina familj som hon, men som hon alltid avskytt.

Hon fortsfor att träffa den andre, den som hon älskade var snart ingen hemlighet längre. Man visste att hon brukade be söka honom i hans hem. Endast hennes familj anade inte hela vidden av hennes handlingar, men länge än kunde det inte fortsätta som hittills. Därhemma envisades de fortfarande med den andre, som hon av hela sitt hjärta avskydde. Jämt var han på besök, och då försökte han vara så vänlig och rar som han nånsin kunde, men hon bemötte honom alltid avmätt, med ett stilla förakt, ja, iskall kyla. En gång när han försökte ett närmande, slog hon till honom i ansiktet, så att han ynkligt tjutande sprang ifrån henne...

Hennes förhållande till den andre, hennes drömprins, var nu inte längre någon hem människor talade därom. När hennes felsteg blev känt även av hennes närmaste, blev hon utan förbarmande utkastad från sitt forna hem och förbjuden att återvanda.

Hon flyttade nu till sitt hjärtas älskade. Nu kom den lyckligaste tiden i deras liv. Det var den mörkaste tiden på året, men för dem var det den ljusaste. Den mesta tiden av dagen vistades de inomhus. Alla i huset var vänliga mot dem och bar mat till dem, Och de var lyckliga i sin kärlek. Så inträffade en dag den sedan länge väntade händelsen. Den lockiga pudeln Cecilia nedkom med fyra släthåriga valpar alla liknade sin pappa, 'rasfrie' foxteriern Prins.

27 december, 1938